

พี่โง่ เค้า

ชีอนวาระแปลว่าดอกกุหลาบ ว่ากันว่าในคืนวันคลอดกลิ่น
หอมของเขาฟุ้งไปทั่วทั้งชั้นของโรงพยาบาล ครั้นเมื่อเติบโตขึ้นมา
กลิ่นหอมหวานนั้นก็กลับเปลี่ยนไป

ก็ไม่ว่าเป็นเพราะเหตุอันใดกลิ่นของราชินีแห่งมวลดอกไม้
ถึงได้กลายเป็นกลิ่นฉุนเหม็นของเถาเถาที่ถูกเผา แม้จะยังพอได้
กลิ่นหอมจาง ๆ ปนมา แต่ช่วงวัยเด็กเขาก็ถูกล้อว่า ‘กุหลาบไหม้’
อยู่บ่อย ๆ

ถึงจะเป็นหม่อมราชวงศ์แต่ก็หาได้มีผู้ใดยำเกรง ก็เพราะว่า
เข้าศึกษาพร้อมกับราชินิกุลคนอื่น ๆ ในโรงเรียนเจ้านาย เขาที่ไม่ได้มี
จุดเด่นอะไรจึงไม่มีใครมาคอยดูแลปกป้อง คนที่เรียกได้ว่าเพื่อนเต็ม
ปากก็แทบหาไม่ได้ แถมตามลำดับศักดิ์แล้วหม่อมราชวงศ์ก็เป็น
เพียงสามัญชน ในโรงเรียนนี้มีแต่คนคอยพะเน้าพะนอเชื้อพระวงศ์
ระดับพระองค์เจ้ากันทั้งนั้น นวาระจึงอยู่อย่างไร้ปากเสียงจนชินเสีย
แล้ว

แต่เมื่อกลับบ้านแล้วเขาก็คงเป็น ‘น้องวา’ ที่ได้รับความรักจากพี่ๆ เสมอ เจ้าตัวจึงไม่เคยเอาเรื่องเล็กน้อยในโรงเรียนไปฟ้องใคร

หากไม่นับชีวิตวัยเด็กที่ไม่ค่อยมีเพื่อนแล้ว นวาระก็ไม่ค่อยไปกว่าผู้ใด ทั้งรูปโฉมโนมพรณกิติ กิริยาจากกิติ ทั้งหมดทั้งมวลล้วนเป็นสิ่งที่ได้รับการขัดเกลามาจากวงศ์ตระกูล

ยิ่งหลังจากค้นพบว่าตัวเองบกพร่องเขายิ่งตั้งใจปฏิบัติตนตามธรรมเนียมแบบแผนที่ถูกสั่งสอน อยู่ในโอวาทของท่านแม่อย่างหม่อมเจ้าหญิงวิภาวลัย วันหยุดสุดสัปดาห์ก็หมั่นเข้าวังพูดคุยกับญาติผู้ใหญ่ฝั่งราชสกุลของบิดามารดาไม่เคยขาด ภาพที่คนนอกมองมาคงคิดว่าเขาเป็นบุตรหลานคนเล็กที่ช่างเอาอกเอาใจใครต่อใครเสียเต็มประดา

ทว่ามิเพียงเจ้าตัวเท่านั้นที่ทราบดีว่าในใจของตนมีหลุมขนาดใหญ่มากเพียงใดซ่อนอยู่

วงศ์ตระกูลไม่เหมือนบ้านอื่นที่ตามใจลูกคนเล็กไปเสียทุกเรื่อง นวาระเป็นลูกคนสุดท้องก็จริง และเพราะเขามีพี่ๆ ถึงสี่คน ทั้งพ่อแม่และญาติต่างก็เลิกตื่นเต้นดีใจกับการเกิดใหม่ของทารกน้อยกันไปนานโข ความเป็นอยู่ในวังแม้ยังคงสบายกายสบายใจไม่น้อยหน้าใคร แต่ลึกๆ นวาระรับรู้ได้ว่าตนไม่มีอะไรสู้พี่ๆ ได้เลย

พี่ชายคนโตอย่างหม่อมราชวงศ์มาลีศนั้นเพียงอายุยี่สิบเศษก็จบปริญญาโทจากอังกฤษ พออายุสามสิบก็ถูกส่งไปประจำการที่สถานเอกอัครราชทูตไทยในมาเลเซีย ในปีนั้นนวาระเพิ่งอายุสิบแปดปี เพิ่งจะสอบติดมหาวิทยาลัยในคณะอักษรศาสตร์ แต่ที่วังกลับจัดงานเลี้ยงส่งพี่ชายไปต่างประเทศอย่างใหญ่โตจนไม่มีใครจำวันดี ๆ

ของเขาได้

น่าแปลกที่เขาที่ไม่ได้เก็บมาใส่ใจ เพราะจะอย่างไรเรื่องของพี่ชายก็ยิ่งใหญ่กว่าเสมอ

“ดูสิ ตอนนั้นเราตัวเท่าไหล่พี่เขาเอง” เสียงติดจะแหบของผู้เป็นยายเรียกสติของโอเมก้าหนุ่มให้กลับมายังรูปถ่ายในสมุดภาพเล่มหนา ดวงตากลมมองเด็กชายตัวผอมในภาพสีซีดอย่างนึกขันเทียบกับตอนนี้แล้วก็ถือว่านวาระยังมีโชคดียู่บ้าง

เด็กน้อยท่าทางอ่อนแอซีโรในรูปถ่ายได้เติบโตขึ้นมาเป็นโอเมก้าร่างสะอิดสะเอ้งสมส่วน ผิวกายขาวเนียนละเอียดอย่างผู้ดี และเส้นผมสีดำลึกลับเรียบลื่นดูใหม่รับกับดวงตากลมสีเข้มติดจะเศร้า ปากนิคมุมก่น้อย แต่สุดท้ายก็หลอมรวมออกมาเป็นความสวยงามสูงศักดิ์อย่างมีอาจมีใครเทียบติด

และวันนี้ก็เป็นอีกวันที่หม่อมราชวงศ์นวาระต้องมาใช้เวลาช่วงเช้าอยู่ที่วังปฐมวรางกูรของราชสกุลฝ่ายมารดาตามธรรมเนียม

“นั่นสินะครับ ตอนนีพี่มาลศมีลูกโตเกือบเท่าแล้ว” เขาตอบรับด้วยรอยยิ้มน้อยๆ ประดับริมฝีปากสีแดงเรื่อ

“ดูพูดเข้า” หญิงชราหัวเราะ “หนูพินอายุเท่าไรแล้วนะ ยายไม่ได้เจอนานแล้ว”

“ป็นี่สิขบแล้วครับ เริ่มจะเป็นสาวแล้ว อีกหน่อยพี่มาลศคงหวงมากแน่ๆ” นวาระยิ้มยามนึกถึงหลานสาว

“แล้วเราเล่า ไม่มีใครถูกตาต้องใจบ้างเลยหรือ อายุก็มีใช่น้อยๆ แล้ว”

“ก็วยังอยากอยู่กับท่านยายกับท่านแม่นะสิครับ”

“ปากหวานจริงเชียว” หม่อมยุพินหยิกแก้มหลาน “หรือคนที่

ถูกใจจะยังไม่กลับมากัน”

“ท่านยายหมายถึงใครหรือครับ”

“ยายก็พูดไปเรื่อย จำได้ว่าเพื่อน ๆ เราเขาไปเรียนเมืองนอก เมืองนากันหมดมิใช่หรือ มีใครกลับมาบ้างแล้วหรือยังเล่า”

“เท่าที่ทราบก็ยังไม่มีครับ”

หญิงชราถอนใจเล็กน้อยกับนิสัยพูดน้อยของหลานชาย แม้ว่า จะแวะมาเยี่ยมกันทุกเดือนไม่เคยขาด แต่ทุกอย่างก็ให้ความรู้สึก คล้ายทำไปตามหน้าที่ ลูกคนเล็กของบ้านอื่นส่วนใหญ่เกรงอกนอกสู้นอกทางให้ปวดหัวอยู่เป็นระยะ ทว่านวาระกลับอยู่ในกรอบกฎเสียจนให้ความรู้สึกน่าเป็นห่วงไปอีกแบบ

หม่อมมยุพินเคยพูดเปรยกับลูกสาวหลายหนแล้วว่า ให้คอย ดูแลอย่าให้จิตใจของหลานเย็นชาเกินไปนัก แต่ก็ติดที่หม่อมเจ้าหญิง วิจารณ์ก็เป็นคนแข็ง เธอคิดเพียงว่านวาระได้รับอิทธิพลจากพี่ ๆ จึงมีมารยาทเรียบร้อยเท่านั้น ไม่ได้มองว่าเป็นปัญหาอันใด

หม่อมมยุพินได้แต่สวดมนต์ให้หลานพบคู่ครองโดยไว มาตรการว่า มีความรักแล้วจิตใจก็คงอ่อนโยนบรรเทาทุกข์โลมด้วยน้ำผึ้งไปเอง

นวาระอยู่รับประทานอาหารกลางวันที่วังปฐมวรางกูรกับผู้ เป็นยายสองคน สมเด็จพระเจ้าน้องนางเธอทั้งสองปีก่อน วังนี้จึง เจียบเหงาลงไปถนัดตา หากไม่ติดว่าสถานที่ตั้งอยู่ไกลจากที่ทำงาน นวาระคงย้ายมาอยู่ที่นี่เป็นเพื่อนหม่อมยายแล้ว เพราะอย่างน้อย อยู่ที่นี่เขาก็มีอิสระมากกว่า

“ขอบใจ ยายจะให้แม่เฝ้าจัดใส่ปิ่นโตไปให้ท่านที่วังอีก”

“ท่านยายเก็บไว้ให้น้องพินเถิดครับ ขนмсวย ๆ แบบนี้หลาน น่าจะชอบ” นวาระตอบหลังกลืนขนมกระเช้าสีดำชั้นสุดท้ายลงคอ

เขาใช้กระดาษเช็ดมุมปากพอเป็นพิธีก่อนจะลุกขึ้นขอตัวกลับ

“เวลาผ่านไปเร็วเสียจริง”

“วามิธูระนะครับ เอาไว้วันหลังจะอยู่นานกว่านี้” เขามวดคิ้ว
เชิงว่าตนก็ไม่อยากจากลาเช่นกัน

คนแก่ที่ผ่านโลกมานานมีหรือจะดูไม่ออกถึงความในใจ แต่
หม่อมยุพินก็ไม่พูดอะไร อย่างน้อยนวาระก็แสดงความกตัญญูอย่าง
ไร้ออบกพรองแล้ว หล่อนจะยังดิอะไรได้อีก

คนรถประจำวังสัตยกุลรออยู่ด้านนอกตลอด เมื่อนวระก้าว
พ้นประตูเขาก็เคลื่อนรถมาเทียบรับ รถยุโรปสีครีมไม่สะดุดตาเป็น
ยานพาหนะที่ใช้รับส่งโอรสแห่งบ้านหม่อมเวลาไปไหนมาไหนตั้งแต่สมัย
เรียน

นวระมีพี่สาวที่อายุไล่เลี่ยกันอยู่หนึ่งคนคือหม่อมราชวงศ์
ระย้าแก้ว แต่เพราะเป็นผู้หญิงเธอจึงถูกส่งไปเรียนที่โรงเรียนสตรี
ตั้งแต่จบชั้นประถม พี่ชายอีกคนก็ห่างจากเขาห้าปี เดินทางไป
โรงเรียนด้วยกันได้เดียวพี่ชายก็เข้ามหาวิทยาลัย

หม่อมราชวงศ์กลืนกลาบใหม่จึงคล้ายเติบโตมากับรถคันนี้
แม้สภาพจะสมควรซื้อใหม่แต่เขาก็งยั่นยั่นจะใช้คันเดิม

เพราะนวระรู้สึกว่าการโลกนี้มีเพียงไม่กี่สิ่งที่เป็นของเขาจริง ๆ
หนึ่งในนั้นก็คือรถยนต์คันนี้ อาจเพราะมันเป็นสิ่งที่ไม่ต้องใช้ต่อ
จากใครกรรมัง

ราชสกุลสัตยกุลไม่ขาดเงินแต่ก็ไม่ได้มีเงินเหลือให้ฟุ่มเฟือย
อย่างที่ใคร ๆ คิด ยิ่งบ้านเขามีลูกเยอะแบบนี้คนเป็นแม่ผู้ดูแลเงิน
ในบ้านยิ่งต้องเข้มงวด สิ่งที่เขามีสิทธิ์เลือกมีเพียงอยากได้ของต่อ
จากพี่คนไหน และนวระก็มักเลือกของที่ใหม่ที่สุดซึ่งมักเป็นของ

สุคันธร พี่ชายคนรองที่แก่กว่าเขาห้าปี

และเซ...ต่อให้ไหมที่สุดก็ยังมีอายุถึงห้าปี

“ถึงแล้วครับ” คนขับรถเก่าแก่บอกเจ้านายเบา ๆ ยามรถจอด
ยังปลายทาง

“ขอบคุณครับ” นวาระดึงสติกลับมาก่อนจะก้าวลงจากรถโดยไม่รอให้ใครเปิดประตูให้ เบื้องหน้าคือห้องเสื้อสั่งตัดชื่อดังที่ผู้ลาก
มาดีทั้งหลายต่างมาใช้บริการ

นวาระเองก็ต้องแต่งตัวให้ดีอยู่เสมอ ไม่ใช่เพียงเพราะเป็น
หน้าตาของราชสกุล แต่เพราะเขาทำงานในกระทรวงการต่างประเทศ
แม้จะเป็นเพียงตำแหน่งเล็ก ๆ แต่ชีวิตก็มีชื่อว่าเป็นเจ้าหน้าที่การ
ทูต จะให้ใครหน้าไหนเอาไปนินทาหลังไม่ได้

ต่อให้เป็นไก่ฟ้าหรือนกยูงทอง แต่อย่างไรไก่อังงามเพราะขน
คนก็ต้องงามเพราะแต่ง ยิ่งเป็นงานเลี้ยงต้อนรับการกลับมาของบุตร
ชายของราชินิกุลต่างสกุลแล้วเขาเองก็จะทำขายหน้าไม่ได้

สมัยนี้อะเม่กำชวยเริ่มได้รับอิทธิพลจากเมืองฝรั่งกันเยอะ ถึง
แม้เสื้อผ้าพื้นฐานจะเป็นสุทแต่ก็เพิ่มลูกเล่นและสีสันหลายอย่าง
ลงไป บ้างก็ใช้ผ้าพิมพ์ลายสีสันสดใสแปลกใหม่ บ้างก็เพิ่มจีบระบาย
คล้ายชุดในยุควิกตอเรีย

แต่นวาระไม่อยากจะถูกมองว่าเป็นพวกฉาบฉวยลอยชายวิ่ง
ตามกระแสสมัยนิยม เขายังคงยึดติดอยู่กับสิริยาบงายอย่างกรมท่
น้ำตาล หรือสีน้ำชาเป็นหลัก เพียงให้ช่างประจำช่วยตัดเย็บเก็บทรง
เพื่ออวดสิริระสูงเพริ้วเอดคอดให้เด่นขึ้นมาเท่านั้น

“สวัสดิ์คะคุณชาย” พนักงานต้อนรับคนสนิทส่งเสียงทักทายน
พร้อมรอยยิ้มพิมพ์ใจ

“ผมมารับชุดที่สั่งไว้ครับ” นวาระยิ้มบางกลับไปด้วยพร้อมกับยื่นใบเสร็จให้เธอ

“ยี่หวาจัดเตรียมไว้ให้แล้วค่ะ เชิญคุณชายนั่งรอสักครู่นะคะ” พนักงานสาวนามยี่หวาก้าวเดินคล่องแคล่วไปหลังจากนั้น เพียงไม่นานก็กลับออกมาพร้อมเสื้อบนไม้แขวน

“คุณชายจะลองเลยไหมคะ จะได้ให้ช่างเก็บทรงอีกทีหนึ่ง”

“รบกวนด้วยครับ”

“ไม่รบกวนเลยคะ”

ยี่หวาเดินนำเขาไปยังมุมเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วเลิกม่านกันให้ อย่างเอาใจ นอกจากนวาระแล้ว ทั้งหม่อมเจ้าหญิงวิภาวลัย พี่สาว ทั้งสองอย่างมณฑาทิพย์และระย้าแก้ว รวมถึงพี่สะใภ้ของเขาต่างก็เป็นลูกค้าประจำ ต่อให้ไม่อยากเอาใจเขาอย่างไรก็นึกกันไม่พ้น

ทว่านวาระไม่ได้รำคาญ ออกจะนับถือเธอด้วยซ้ำที่สามารถพูดจาชวนให้คนฟังรู้สึกพิเศษได้ทั้งวันโดยไม่เหนื่อย

ชายหนุ่มใช้เวลาในห้องลองชุดไม่นานนัก ช่างฝีมือของที่นี่รู้สัดส่วนของเขาดีที่สุด เอวที่คอดและสะโพกที่ผายเล็กน้อยตามแบบฉบับโอเมก้าชายทำให้สามารถสวมกางเกงสแล็กส์ได้อย่างสบายๆ ไม่ติดขัด เนื้อผ้าของชุดทั้งตัวนอกและตัวในก็นุ่มสบายผิว ไม่น่าแปลกใจที่ห้องเสื้อเพชรต้นนี้ได้รับความนิยมอย่างรวดเร็ว

นวาระหมุนตัวไปมองตัวเองในกระจกอย่างพิถีพิถัน หายสามชิ้นสีทราวยังไม่ได้ช่วยขับผิวขาวได้ดีอย่างสีดำหรือแดง ทว่างานเลี่ยมของวังเรณูรักษ์เป็นงานเด่นรำในสวนตอนกลางคืน นวาระคิดว่า การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีออกนวลๆ น่าจะทำให้เขาโดดเด่นขึ้นมาท่ามกลางฉากหลังซึ่งเป็นผืนฟ้าสีดำ

“ดงามมากค่ะ” ยีหว่าปรบไม้ปรบมือเมื่อเห็นเขาเดินออกมา
“แต่ยีหว่าอยากแสดงความคิดเห็นสักหน่อยได้หรือไม่คะคุณชาย”

“ลองว่ามาก่อนก็ได้ครับ”

“ค่ะ!” อีกฝ่ายดูกระตือรือร้นเป็นพิเศษ ยีหว่าวิ่งไปหยิบ
นิตยสารต่างประเทศออกมาจากชั้นวางแล้วรีบพลิกหน้ากระดาษจน
ได้ยินเสียงฟืด ๆ เธอเปิดหนังสือให้เขาดูภาพภาพหนึ่งซึ่งเป็นชุดที่
คล้ายชุดแต่งงาน

“ยีหว่าแค่คิดว่าถ้าเปลี่ยนจากชุดสีขาวธรรมดาอันนี้เป็นผ้า
ลูกไม้แบบนี้จะยิ่งสวยงามนะคะ”

“คุณชายไปให้ทีคนแล้วเล่า”

“โอ้ คุณชายวาทา เล่มนี้เพิ่งมาถึงวันนี้เลยนะคะ ยีหว่าเห็น
แล้วนึกถึงคุณชายคนเดียวเลยคะ”

นวาระนั่งคิดไปเล็กน้อย ไม่มีใครไม่ยากเป็นจุดสนใจ สำหรับ
เขาก็ไม่มีข้อบกพร่อง เพียงแต่กรอบเกณฑ์ในใจก็กดเอาไว้ไม่ให้
ทำอะไรนุ่มนวล เขายังอยากถูกมองว่าเป็นโอเมก้าสูงศักดิ์ที่เพียบ
พร้อม ไม่ควรแต่งตัวจัดเผยผิวหนังมากเกินไป

“ถ้าคุณชายสนใจยีหว่าแถมเสื้อลูกไม้ให้เลยคะ”

“จริงหรือครับ” นวาระเลิกคิ้ว รู้สึกสนใจกับพลังในการขาย
ของเจ้าหล่อน

“ความจริงเมื่อวันก่อนคุณหญิงทิพย์มาซื้อชุด แล้วก็วางเงิน
เผื่อเอาไว้ในส่วนของคุณชายวาทด้วยคะ บอกว่าเป็นของขวัญวันเกิด
ย้อนหลัง”

คำว่าของขวัญวันเกิดกระแทกใจนวาระอย่างจัง ดวงชะตาเขา
คงไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นทีหนึ่ง นอกจากวันสำคัญหลาย ๆ อย่างของ

ตัวเองจะซ้อนทับกับคนในบ้านแล้ว วันเกิดยังเป็นวันเดียวกับหลาน แม้ทุกคนจะไม่ลืมวันเกิดเขา แต่มันก็ถูกจดจำในฐานะคนสองคนที่เกิดวันเดียวกันเท่านั้น

ไม่ต้องพูดถึงงานเลี้ยงฉลอง เด็กสิบขวบย่อมต้องการเค้กและเทียนมากกว่าผู้ใหญ่วัยยี่สิบสาม นวาระจึงทำได้แค่มั้รับและซื้อของขวัญไปร่วมงานเท่านั้น

เขาไม่ได้โกรธหลานหรือใคร ทุกอย่างเป็นเรื่องธรรมดาเสียจนไม่มีอะไรให้จดจำ เพียงแต่พอได้รับของขวัญอย่างไม่ทันตั้งตัวแบบนี้ก็อดซาบซึ้งใจไม่ได้

รู้ตัวอีกทีก็ออกมาจากร้านพร้อมกับเสื้อผ้าที่ไม่ได้ตั้งใจจะซื้ออีกหลายชิ้นเสียแล้ว

อากาศเดือนกุมภาพันธ์ในเมืองเบอร์ลินยังคงหนาวและมีหิมะตกประปรายในตอนกลางคืน ทำเอาคนที่ตั้งใจจัดกระเป๋ากลับบ้านประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หนักใจว่าควรเตรียมเสื้อผ้าแบบไหนไปบ้างดี

อีกสองวันข้างหน้า หม่อมราชวงศ์เชิญบุญ เรณูรักษ์ จะต้องเดินทางไปประเทศที่เรียกได้ว่าเป็นประเทศบ้านเกิด แต่ก็เป็นบ้านเกิดอันแสนเลือนรางในความทรงจำ เพราะเขาจากดินแดนนั้นมาเกือบยี่สิบปีแล้ว

อัลฟาหนุ่มหยาบรูปถ่ายใบหนึ่งในชุดรับปริญญาของตัวเองขึ้นมาดูเป็นครั้งที่เท่าไรก็ไม่ทราบ หากรู่ว่านั่นจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้ถ่ายรูปคู่กันเขาก็คงจะยิ้มกว้างกว่านี้ คงจะเลือกดอกไม้ช่อใหญ่กว่านี้ให้เธอถือ

เชิญบุญถนบน้ำตาที่คอยจะไหลลงมาอยู่เรื่อย วันวานที่แสนลำบากของสองแม่ลูกยังสลักชัดในความทรงจำของเขา ชีวิตวัยเด็กที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมเพียงเพราะมีมารดาเป็นชาวต่างชาติทำให้เชิญบุญต้องกล้ำกลืนมองแม่นอนร้องไห้ทุกคืน แม้จะตัดสินใจกลับประเทศแล้วก็ไม่ได้สบายขึ้น

อาจพูดได้ว่าสบายใจที่ไม่ต้องเจอถ้อยคำค่อนข้างแค้นแค้น แต่การต้องดูแลลูกชายที่เป็นลูกเลี้ยงเอเชียแถมยังพูดภาษาเยอรมันได้น้อยนิดเพียงคนเดียวก็เป็นปัญหา การเป็นหม่อมราชวงศ์ที่สืบเชื้อสายต้นสกุลมาจากล้นเกล้าเจ้าเหนือหัวไม่ได้ช่วยอะไรพวกเขา แม่ลูกในต่างแดนเลยสักนิด จะมีก็แต่ชุมชนนักเรียนไทยในยุโรปที่พ่อของเขาฝากฝังเอาไว้เท่านั้นที่พอจะเกื้อกูลกันได้

แต่อย่างไรพวกนักเรียนนอกหัวสูงก็ยังตั้งป้อมสร้างกำแพงกับหญิงม่าย แม้จะกล่าวได้ว่ามีคนคอยช่วยเหลือยามคับขัน แต่หากไม่ถึงขั้นคับขันก็ไม่เห็นหัวกันสักคน นั่นทำให้เชิญบุญออกจะเหยียดพวกชนชั้นสูงเหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อพวกนั้นอยู่ในใจ

แต่ครั้งนี้เขาจำเป็นต้องกลับไปตามคำสั่งเสียของแม่ หลังจัดการพิธีศพทั้งหมดแล้วเธออยากให้เขานำเจ้ากระดูกส่วนหนึ่งกลับเมืองไทย อยากจะทิ้งของไว้ให้หม่อมเจ้าวงศ์พิสุทธิ์ผู้เป็นรักแรกและรักเดียวดูต่างหน้า

ซึ่งในข้อนี้เขาเห็นด้วย อย่างน้อยก็ต้องมีของดูต่างหน้าที่จะตามหลอกหลอนฝายนั้นไปจนตาย

ความรู้สึกระหว่างเชิญบุญกับพ่อนั้นซับซ้อนสุดจะบรรยาย เขาใช้คำนิยามว่าเกลียดก็ไม่ได้ แต่จะใช้คำว่ารักก็ยังไม่ได้ใหญ่ นอกจากจดหมายปีละไม่กี่ฉบับพร้อมเงินแล้ว ระหว่างกันก็ไม่มีเยื่อใยใด

อื่น แม้แต่จะมาเยี่ยมกันสักครั้งก็ไม่เคย

อัลฟาหนุ่มเพียงส่งจดหมายสั้น ๆ กลับไปอย่างเคยว่าจะกลับประเทศไทย เขาไม่ได้บอกว่าจะกลับไปเพื่อแจ้งข่าวร้ายเพราะอยากพูดต่อหน้า แจ้งเพียงวันเวลาลงจอดของเครื่องบินให้ทราบเท่านั้น

ชายหนุ่มปิดกระเป๋าเดินทางก่อนจะเก็บรูปถ่ายลงในกระเป๋าสตางค์ หันมองรอบห้องเล็ก ๆ ที่ใช้อาศัยอยู่ด้วยกันในวาระสุดท้ายของแม่

มารดาของเขาจากไปด้วยโรคมะเร็งลำไส้ เกิดขึ้นอย่างไม่มีที่ไปที่ไปและลูกกลมภายในสองปี เป็นสองปีที่ทรมานจิตใจของชายหนุ่มอย่างที่สุด

เธอจากเขาไปในฤดูหนาว หลังเทศกาลเฉลิมฉลองเข้าสู่ปีใหม่ผ่านไปไม่นาน ทั้งที่เขาเพิ่งขอพรจากพระผู้เป็นเจ้าในวันคริสต์มาส ให้มีเวลาอยู่ด้วยกันนานขึ้นอีกหน่อย แต่ก็ไม่เป็นผล

เชญบุญญ์ว่านี่ไม่ใช่เรื่องที่ต้องหาใครมารับผิดชอบ แต่ก็อดคิดแบบเด็ก ๆ ที่อยากระบายความโกรธใส่พ่อไม่ได้

เขาเพียงอยากรู้ว่าอีกฝ่ายจะทำหน้าอย่างไรเมื่อเห็นกระดูกของแม่

เศษเสี้ยวของผู้หญิงที่เคยรักแต่ไม่เคยปกป้อง กับลูกชายที่หายหน้าหายตาจากกันไปสิบแปดปี

หม่อมราชวงศ์เชญบุญญ์มุดรอยยิ้มหยัน ไม่รู้ว่าเขากำลังแก้แค้นโชคชะตาหรือซ้ำเติมหัวใจตัวเองกันแน่

โดยทั่วไปมักไม่มีใครจัดงานเลี้ยงฉลองในคำคืนวันอาทิตย์ที่วันต่อไปจะต้องไปทำงาน แต่เพราะเที่ยวบินระหว่างประเทศไม่ได้มีให้เลือกมากนัก เมื่อหม่อมราชวงศ์เชษฐบุญผู้เป็นลูกชายแฉ่งว่าจะมาถึงในปลายวันเสาร์ หม่อมเจ้าวงศ์พิสุทธิจึงไม่ได้มีทางเลือกมากมาย

เขาเองก็กลัวว่าลูกชายจะมีข้ออ้างให้รีบกลับ ไม่อยู่รั้งรอให้ถึงวันศุกร์หรือเสาร์ถัดไปซึ่งควรค่าแก่การฉลอง จึงตัดสินใจเชิญแขกเหรี้อมาร่วมงานในวันนี้แม้จะรู้ว่าไม่มีใครสะดวกนัก

แต่ที่ทำเช่นนี้เขาเองก็มีเหตุผล

ตั้งแต่หม่อมเลน่าตัดสินใจพาลูกน้อยแยกจากไปแล้วเขาก็ใช้ชีวิตอยู่ด้วยความคิดถึงและความรู้สึกผิดอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน แม้จะแต่งบ่าวรับใช้คนสนิทขึ้นมาหนึ่งคนเพื่อปรนนิบัติเมื่อหลายปีก่อนแต่ก็ไม่เคยคิดสร้างครอบครัวใหม่ จนวัยล่วงเลยเข้าห้าสิบที่ผมเริ่มออกสีดอกเลาแซมแล้วก็ยังไม่มีทายาทอื่นใด เพราะเอาแต่คิดถึงลูกชาย

คนแรกและคนเดียวอยู่เสมอ

เขายากให้เชญบุญกลับมาอยู่ที่ไทยถาวร เรื่องนี้หากจะมีใคร
ค้านก็ต้องมาดูแลเอาเองว่าบรรยาการของวังเรณูรักษ์นี้เงียบเหงาปาน
ใด ทั้งที่ไม่มีใครเคยตายจาก แต่ความมีชีวิตชีวาก็เหมือนถูกพราก
ไปพร้อมกับเด็กน้อยวัยเจ็ดขวบผู้นั้น

งานเลี้ยงนี้มีจุดประสงค์หลักเพื่อต้อนรับและประกาศให้คน
รู้ว่าเขามีทายาทอยู่หนึ่งคนก็จริง แต่จุดมุ่งหมายซึ่งแอบแฝงอยู่ก็คง
ไม่พ้นเพื่อให้อัลฟาวยุ่นุ่มแน่นได้พบเจอผู้คนหลากหลายเพื่อเลือก
คู่ครอง

เขารู้ว่าตัวเองไม่ใช่ตัวอย่างที่ดีที่ปล่อยคนรักไปตระกำลำบาก
เพราะอย่างนั้นจึงเชื่อว่าหากเชญบุญได้พบใครสักคนที่ถูกตาต้องใจ
ในเมืองไทย ย่อมไม่คิดกลับไปเยอรมนีอีกแน่

แน่นอนว่าหากเป็นลูกบ้านตาสีตาสาไร้สถานะอีกฝ่ายย่อม
ต้องดึงดันพากันไปตั้งรกรากที่เมืองนอก หม่อมเจ้าวงศ์พิสุทธิ์จึง
คิดแล้วคิดอีกในการส่งเทียบเชิญ ต้องเป็นราชสกุลที่มีลูกสาวหรือ
ลูกโอรสแก่ๆ ต้องไม่มีสายเลือดชิดใกล้พวกเขาจนเกินไป และเป็นผู้
มียศศักดิ์ระดับหม่อมราชวงศ์ขึ้นไปเท่านั้น

แต่เพื่อไม่ให้งานเป็นทางการและดูน่าเบื่อเกินไปจนถึงความ
สนใจของลูกชายไว้ไม่ได้ เขาจึงเชิญพวกนักเรียนนอกที่ไปศึกษาต่อ
ต่างประเทศกลับมาอีกหลายบ้าน ทั้งแวดวงทหารและวงการทูต คิด
ว่าอย่างไรก็ต้องหาเพื่อนพ้องที่มีศิลปะในการพูดคุยเพื่อช่วยเหนี่ยว
รั้งเชญบุญเอาไว้ในงานให้ได้

หม่อมเจ้าชายถอนใจ เขาหมดแรงหมดกำลังความคิดไป
มากับงานงานเดียวโดยไม่รู้สึกนึกว่าผลลัพธ์จะเป็นดังที่ต้องการ

หรือไม่

ชายวัยกลางคนคอยชะเง้อมองออกไปนอกบ้าน ฝ้าดูรถยนต์คันที่ส่งไปรอรับลูกชายเคลื่อนที่กลับเข้ามา เขาประมาณเวลาเอาไว้ว่าลูกควรจะมาถึงภายในครึ่งชั่วโมงนี้

“เตรียมอาหารพร้อมหรือยัง” เขาหันไปถามภรรยา

“เรียบร้อยแล้วเพคะ” อีกฝ่ายตอบอย่างแข็งขัน “มีปลาทุตัมเค็มและต้มข่าไก่ของโปรดคุณชาย และยังมีสำหรับน้ำพริกผักลวก แกะสลักอย่างดีที่หม่อมฉันทำเอง”

“ขอบใจเธอมาก” หม่อมเจ้าวงศ์พิสุทธิ์เบนสายตาไปนอกบ้านอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงเครื่องยนต์ ครานี้รอยยิ้มกว้างถูกวาดขึ้นบนใบหน้า “มาแล้ว เธอเห็นไหมศศิ ลูกฉันกลับมาแล้ว”

“เพคะ คุณชายน้อยกลับมาแล้ว”

แม้จะเป็นภรรยาคนที่สองแต่ศสิจก็อยู่รับใช้ใกล้ชิดในวังนี้มาตั้งแต่ยังสาว อยู่มาตั้งแต่สมัยที่ท่านชายวงศ์พิสุทธิ์ยังไม่แต่งภรรยา เขามีบุตรชาย หล่อนก็เป็นแม่นมคนหนึ่ง จึงทั้งรักทั้งผูกพันกับคุณชายน้อยราวกับเป็นลูกหลานของตน

ทั้งยังไม่มีความคิดทะเยอทะยาน เพียงท่านชายยอมลดตัวลงมาตอบรับไม่ตรีจิตที่หล่อนแอบมีใจให้เสมอมาก็ถือเป็นบุญล้นหัว ไม่มีทางที่จะคิดร้ายต่อคุณชายของบ้านเพียงเพราะเขาเป็นลูกของภรรยาเก่าแน่นอน

เจ้าหล่อนสั่งสาวใช้ให้ไปเตรียมน้ำลอยดอกมะลิเย็น ๆ มาต้อนรับคุณชายเชษฐบุญ ก่อนจะรีบสาวเท้าตามออกไปรับหน้าที่ด้านนอก เบื้องหน้าหล่อนคือชายหนุ่มวัยฉกรรจ์รูปร่างสูงใหญ่ ผมสีอ่อน และดวงตาสีเดียวกันฉายชัดถึงความระแวงไว้วางใจ แม้จะซ่อนแววอ่อน

ล้าไว้ไม่มีด

ในใจคนมองมีแววสงสารพาดผ่านที่ไม่อาจเห็นอีกฝ่ายได้มี
ครอบครัวยู่พร้อมหน้า

“โตขนาดนี้แล้ว โตขนาดนี้แล้ว...” หม่อมเจ้าวงศ์พิสุทธิ์เอาแต่
พูดคำเดิมซ้ำ ๆ ขณะตบไหล่ลูกชายที่สูงกว่าตน แม้จะไม่ได้พบหน้า
กันมาเป็นสิบปีแต่คนเป็นพ่อก็ไม่มีทางลืมลูก ต่อให้ใบหน้าเปลี่ยน
ไปอย่างไร แต่ความรู้สึกที่เกิดขึ้นยามได้สบตาย่อมเป็นของจริงไม่
ผิดเพี้ยน

ทว่าเชษฐบุญเพียงนิ่งไม่ตอบรับคำใด เขามองไปรอบ ๆ ก่อน
สายตาสงบมาหยุดลงที่ศศิพร้อมเล็กคิ้ว หล่นจิ้งเดินเข้าไปทักทาย
ด้วยความประหม่า

“สวัสดิ์เจ้าคะคุณชาย ยินดีต้อนรับกลับบ้าน...”

“ผมมาไม่นาน ช่วยนำทางไปที่ห้องที” สำเนียงไทยไม่ถึงกับ
ไม่ชัดขัดหูสายแววห่างเหิน ทำให้บรรยากาศรอบตัวคล้ายหนาวเย็น
ลงถนัดตา

“...เจ้าคะ” เจ้าหล่นสบตากับสามีชั่วครู่อย่างอิหลักอิเหลื่อ
แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากทำตามคำสั่ง

เชษฐบุญปล่อยให้คนรถยกกระเป๋าแล้วเดินผ่านชั้นเงินใส่
น้ำหอมเย็นชื่นใจที่บ่าวนำมาต้อนรับโดยไม่แม้แต่จะปรายตามอง
เพียงมองตรงไปด้านหน้าขณะเดินตามบ่าวนำคุ่นขึ้นเรือน

หม่อมเจ้าวงศ์พิสุทธิ์ได้แต่มองตามอย่างอาลัยอาวรณ์ แต่ใจ
หนึ่งก็คิดว่าตนคิดถูกแล้วที่รับจัดงานเลี้ยงต้อนรับเพื่อผูกูกายไว้
ท่าทางเช่นนี้ดูแล้วไม่มีทางตั้งใจอยู่ที่ไทยเกินสามวันอย่างแน่นอน

แม้ยังไม่รู้ว่าลูกชายกลับมาเพราะเหตุใดและทำไมถึงกลับมา

คนเดียว แต่หม่อมเจ้าชายแห่งวังเรณูรักก็หมายมาดวาดภาพ
ครอบครัวสุขสันต์ที่เขาควรมีตั้งแต่เมื่อยี่สิบปีก่อนไว้แล้วในใจ ใคร
จะไปคิดว่าความหวังนั้นจะถูกทาบทำลายให้พังลงในมือเย็นของวัน
เดียวกัน

“ลูกว่ากระไรนะ”

ประมุขของบ้านไม่อยากเชื่อหูตัวเอง เขามองหน้าลูกชายสลับ
กับขวดแก้วบรรจุไข่สีกาที่ทากันขวดด้วยสมองขาวโพลน

“แม่ตายแล้ว”

หม่อมราชวงศ์เชษฐาบุญตอบพลางป้องปากหา เขาเหน็ดเหนื่อย
จากการเดินทางเป็นสิบชั่วโมง เมื่อถึงบ้านขึ้นห้องนอนพักผ่อนได้
ไม่นานก็ถูกปลุกขึ้นมารับประทานมื้อเย็นอีก ตอนนั้นนอกจากความ
โกรธแค้นแล้วยังผสมด้วยความหงุดหงิดของคนนอนไม่พออีกด้วย

เชษฐาบุญแทบไม่แตะอาหาร แม้แต่ปลาหูดต้มเค็มกับต้มข่าไก่ที่
พ่อบอกว่าเขาในวัยเด็กเคยชอบก็ตาม เพราะเวลานี้ชายหนุ่มรู้สึก
ว่ามันทั้งหมิ่นควาทั้งมันเลี่ยน รสชาติครึ่ง ๆ กลาง ๆ จะจืดก็ไม่จืด
แต่ก็ไม่มีรสชาติ เมื่อรับประทานกับข้าวสวยยังให้ความรู้สึกประหลาด
ในปาก

เขานิ่งเงียบปล่อยให้คนเป็นพ่อใช้เวลายอมรับความจริง
สำหรับคนที่ไม่เคยรู้เลยว่าภรรยาเก่ามีโรคร้าย ยามได้มารับรู้เอา
อย่างกะทันหันแบบนี้ก็คงตกใจไม่หยอก

ทว่าเชษฐาบุญไม่คิดสงสัย ยิ่งเห็นอีกฝ่ายเจ็บมากเท่าไรเขายิ่ง
ยินดี

“ตั้งแต่เมื่อไร” นานทีเดียวกว่าเสียงแหบโหยจะถูกเปล่งออก

มาอีกครั้ง

อัลฟาหนุ่มหนึ่งไปยามเห็นดวงตาแดงก่ำของคนที่ได้ชื่อว่าเป็น
พ่อ

“เดือนก่อน”

หม่อมเจ้าวงศ์พิสุทธิ์สุดหายใจลึกก่อนจะเอื้อมมือสั้นๆ มาดึง
ขวดแก้วสูงราวฝ่ามือไปมองใกล้ๆ และก่อนที่เชิญบุญจะทันได้พูด
ค่อนข้างอดอะไรอีกฝ่ายก็น้ำตาไหลออกมาเป็นสาย

ชายหนุ่มทำหน้าไม่ถูกไปพักหนึ่ง จนหญิงรับใช้ใช้ผ้าเช็ดหน้า
ไปซับน้ำตาให้เขาถึงได้สติ มองภาพนั้นด้วยจิตใจปั่นป่วนเล็กน้อย

เขาจำป่าแม่บ้านคนนี้ได้รางๆ เหมือนว่าจะอยู่มาตั้งแต่เขา
เกิด แต่การกระทำใกล้ชิดเช่นนี้ไม่ใช่สิ่งที่ป่าวจะทำกับนายได้มิใช่
หรือ...

ข้อสรุปบางอย่างทำเอาชายหนุ่มเหยียดยี้มวังเกียจ ครวแรก
ที่เห็นว่าในบ้านไม่มีเด็กเล็กเกิดใหม่เขายังเพลินนึกชื่นชมพ่อตัวเอง
ว่ารักเดียวใจเดียว ทว่าตอนนี้ภาพที่เห็นตรงหน้าได้มอบข้อสรุปใหม่
ให้ ทำให้ชายหนุ่มเปลี่ยนความคิดเสียแล้ว

เป็นเวลาสิบแปดปีแล้วที่พวกเขาแยกทางกัน รักนิรันดร์คงไม่มี
อยู่จริง

หม่อมราชวงศ์นวาระมองตัวเองในกระจกอยู่นานหลาย

นาที สองจิตสองใจว่าควรแต่งตัวเช่นไรออกจากบ้าน

แน่นอนว่าเสื้อลูกไม้ทั้งหลายที่ได้รับมาแล้วจะไม่ลองสวมก็
ไม่ได้ ปัญหาคือพอสวมแล้วเขาก็ชอบนี่สิ เหมือนได้เห็นบรรยากาศ
ใหม่ๆ จากตัวเอง

แต่มันก็ค่อนข้างเปิดเผยผิวหนังอยู่บ้าง แม้จะเป็นสุทสามชั้นที่เสือกักด้านในปกปิดช่วงเอว แต่ช่วงอกก็มีเพียงผ้าลูกไม้สีขาวคลุมทับเท่านั้น

นวาระถอนใจ ขณะตัดสินใจว่าจะเปลี่ยนกลับไปสวมชุดธรรมดา เพราะนึกได้ว่ายังเปิดเผยผิวกลืนหมิ่นไหม้คงยิ่งกำจายเสียงเคาะประตูห้องก็ดังชัดขึ้นเสียก่อน

“พี่ทิพย์” นวาระยิ้มกว้างเมื่อเห็นพี่สาวคนโตหลังประตู ก่อนจะเชื้อเชิญเข้ามาในห้อง

มณฑาทิพย์นั่งลงยังปลายเตียงก่อนจะกวาดตามองสำรวจน้องชาย ถึงจะเป็นพี่สาวแท้ๆ แต่เธอก็เป็นอัลฟ่า นั่นทำให้นวาระอดขัดเงินไม่ได้

“พี่ทิพย์มีอะไรหรือครับ ว่ากำลังจะเปลี่ยนเสื้อ”

“หือ? แล้วชุดนี้ไม่ดีตรงไหน” มณฑาทิพย์ลุกขึ้นเดินเข้ามาใกล้เพื่อสำรวจ “เก๋ดีออก ไม่เคยเห็นคนใส่เสื้อลูกไม้ข้างในแบบนี้”

“วาดิคิดว่าท่านแม่ น่าจะไม่ชอบ”

“ไม่ต้องสนใจหรอก” พี่สาวอัลฟ่าหัวเราะ “หากท่านแม่ว่า พี่ก็จะบอกว่าเป็นความคิดพี่”

“แต่...”

“ยังจะแต่อะไรอีก” หม่อมราชวงศ์หญิงคว้าน้ำหอมบนโต๊ะมาจัดให้น้องชาย “เอาละ เท่านั้นก็เรียบร้อย”

“แต่พี่ทิพย์ครับ...” นวาระขมวดคิ้ว

“งานเริ่มแล้วมีไช้หรือ จะไปสายได้อย่างไร”

“วางตั้งใจไปสาย” นวาระนั่งลงกอดหมอนบนเตียง “พี่ทิพย์ก็รู้ งานแบบนี้คนส่วนใหญ่ก็ไปหาคุณว่าไม่อยากถูกมองว่าเป็นพวก

ระริกระริบไปตั้งแต่หัววัน”

“คิดมากจริงเชียว จำไม่ได้หรือว่ายายแก่วอกเรื้อนตั้งแต่อายุเท่าไร”

“ก็พี่แก้วมีคูหามาตั้งแต่ยังเด็ก มันไม่เหมือนกัน”

“เราก็คือโอเมก้า ใครๆ เขาก็รีบแต่งงานกันทั้งนั้น”

“ไม่รู้ละ พี่ทิพย์เองก็ยังไม่แต่งงาน” นวาระทำหน้ากระเจ้ากระอด

“พี่ไม่เถียงกับเราแล้วก็ได้ แต่ตอนนี้ได้เวลาแล้วนะ หากสายกว่านี้จะไม่มีการจัดรถ”

“พี่ทิพย์จะไปด้วยหรือครับ” เขาถามอย่างแปลกใจ เพิ่งสังเกตชุดของเจ้าตัว

“แน่นอนสิ” มณฑาทิพย์ยกดอกเช็ดหน้า “ก็เราบอกเองมีไข้หรือว่าคนไปหาคุณ พี่ก็ต้องไปคุ้มครองดูแลน้องชายคนงามอยู่แล้ว”

“พี่ทิพย์คิดมากไปแล้ว ใครจะมาสนใจคนกลืนเหม็นๆ อย่างวากัน”

“เรายังไปหาหมอตลอดหรือเปล่า สักวันหนึ่งต้องมีทางแก้แน่” พี่สาวลูบศีรษะน้องชาย “ไปกันเถิด หากวันนี้ยังมีใครกล้ำมาแก้มเรา พี่จะจัดการเอง”

หม่อมราชวงศ์มณฑาทิพย์มีรฤยุโรปสี่ตำคันหุเป็นของตัวเอง วันนั้นนวาระจึงได้อาศัยใบอนุญาตไม่ต้องนั่งรถเกาออกจากบ้าน

พี่สาวส่งเขาลงหน้างานก่อน ส่วนตัวเองไปหาที่จอดรถในซอยใกล้ๆ ตามที่เจ้าของงานจัดเตรียมไว้ให้ แม้ฟ้าจะเริ่มมืดแล้ว แต่รอบวังเรณูรักก็จัดไฟประดับเป็นระยยะและมีเวรยามโดยรอบ อีกทั้ง

นวาระก็เชื่อว่าพี่สาวดูแลตัวเองได้เขาจึงไม่ห่วงอะไร

ชายหนุ่มส่งบัตรเชิญให้พนักงานด้านหน้าตรวจสอบแล้วเดินเข้าไปตามการนำทางของแม่บ้าน ผ่านโรงจอดรถและบ่อน้ำพุเล็กด้านหน้า โดยพยายามไม่ใส่ใจสายตาของคนรอบข้างที่มองมายังตน

ได้ยินเสียงดนตรีดังแว่วมาจากสวนด้านหลัง และเมื่อข่าวส่งเขาถึงสนามหญ้าบริเวณงานก็ค้อมตัวเตรียมผลไป

“เดี๋ยวก่อน” นวาระหยุดเธอไว้ “ท่านชายประทับอยู่ในสวนหรืออยู่ในบ้าน”

“ท่านชายประทับอยู่ในสวนเจ้าค่ะ น่าจะกำลังสนทนากับแขกอยู่”

“ขอบใจมาก เธอไปเถิด”

“เจ้าค่ะ”

นวาระขยับตัวจัดเสื้อผ้าและสำรวจกลิ่นตัวเองอีกครั้ง ก่อนจะออกเดินหลังตรงอย่างสง่าผ่าเผยเข้าไปในงาน ระหว่างสอดส่ายสายตามองหาเจ้าของงานเขาก็สำรวจบรรยาการไปด้วย

ชุดอาหารตั้งอยู่ที่ด้านหนึ่งเหมือนอย่างงานคือกเทลของฝรั่งเศสว่าคงอยากเอาใจลูกชายที่เพิ่งกลับมาจากต่างแดนและชนชั้นสูงหัวสมัยใหม่ที่ไปร่ำเรียนยังเมืองยุโรป การตกแต่งสถานที่ไม่ได้มากมายจนรกตา มีเพียงแจกันดอกไม้เล็กๆ ตามโต๊ะและไฟที่ประดับอยู่ตามต้นไม้ให้แสงสีเหลืองนวล

บรรยาการงานรื่นเริงพาให้นึกถึงวันแต่งงานของพี่สาวจึงอดยิ้มไม่ได้ ตอนนี้อย่างไรก็ตัวเองก็ตั้งครรภ์ได้หลายเดือนแล้วจึงไม่สะดวกเดินทางไปไหน เขาเองก็ไม่ได้ไปเยี่ยมเธอนานแล้วเช่นกัน

นวาระปฏิเสธเครื่องดื่มที่บริการนำมาให้ก่อนจะตรงไปที่หน้าเวทีซึ่งมีวงดนตรีบรรเลงเพลงคลอบรรยากาศอยู่ เขาเห็นผู้ใหญ่หลายคนกำลังนั่งสนทนากันที่โต๊ะตรงกลาง

“สวัสดีครับ ท่านชาย” ชายหนุ่มเอ่ยด้วยเสียงไม่ดัง ไม่เบา

“อ้าว คุณชายมา มาเสียที” หม่อมเจ้าวงศ์พิสุทธิ์ลุกขึ้นยืนต้อนรับ คนอื่นๆ ในโต๊ะจึงทำตาม

“ว้าไม่ได้มาขัดจังหวะใช่ไหมครับ” นวาระเม้มปาก “เพียงแค่อยากมาทักทายท่านชายเท่านั้น”

“ไม่ต้องมากพิธี งานนี้เป็นงานสังสรรค์สบายๆ”

“ว้าไม่เคยพบคุณชายเจริญบุญไม่ทราบว่าคุณอะไรเป็นพิเศษเลยไม่ได้นำอะไรติดไม้ติดมือมา ต้องขอภัยด้วยนะครับ” หม่อมราชวงศ์โอเมก้ายกมือไหว้

“ไม่เลยๆ อย่าทำให้ฉันต้องเกรงใจแบบนี้สิ” ผู้อาวุโสเผยยิ้มอ่อนใจ “ไม่ได้เจอกันนานเข้าหน่อยก็ทำตัวห่างเหินกันเช่นนี้เสียแล้ว”

นวาระได้แต่หัวเราะแห้งๆ และขอโทษขอโพยตามมารยาทอีกสองสามประโยคก่อนขอตัว ความจริงแล้ววงศ์ตยกุลกับวงศ์เรณูรักษาก็จะสนิทชิดเชื้อกันถึงเพียงนั้น เท่าที่เขารู้มารณูรักษเป็นราชสกุลแรกๆ ที่แตกสายออกมาจากล้นเกล้ารัชกาลสมัยต้นรัตนโกสินทร์ ในขณะที่สตัยกุลของเขาเพิ่งเริ่มต้นในยุคหลังไม่ถึงร้อยปี

เพราะอย่างนั้นจึงไม่ได้สนิทชิดเชื้อกันถึงขั้นจะพุดจาโดยไม่ต้องเกรงอกเกรงใจได้

อย่างไรก็ตาม เขาเพียงต้องการให้เจ้าภาพรับรู้ว่ามีวงศ์ตยกุลมาตามคำเชิญ หากในภายภาคหน้ามีเรื่องให้ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

ก็ควรต้องตระหนักในข้อนี้ว่า พวกเขายังมีน้ำจิตน้ำใจไม่ตรีต่อกัน
อยู่บ้าง แม้เป็นเพียงมารยาทก็ตาม

หากพี่สาวอย่างมณฑาทิพย์มาเห็นเข้าคงจะกลอกตาและบ่น
ในความคิดมากของเขาอีกนานใหญ่ แต่จะให้ทำอย่างไรได้ ก็ใน
เมื่อนวาระไม่ต้องการให้ชีวิตเขามีข้อบกพร่องอื่นได้อีก

โอเมก้าหนุ่มหุบหน้าผลไม้และของว่างใส่จานเล็กออกมานั่ง
หลบมุมเงียบๆ ที่ฝั่งหนึ่งของสวน มองคนอื่นออกมาวาดลวดลาย
เต้นรำและหัวร่อต่อกระซิก ใจหนึ่งก็ยินดีที่ไม่มีใครมองมาให้อึดอัด
แต่อีกใจก็รู้สึกแปลกแยกชอบกลจึงคอยชะเง้อหาพี่สาวที่ควรเข้ามา
ในงานได้แล้ว

เปาะเปี๊ยะทอดใหม่ๆ สีเหลืองทองฉวนฉวนเมื่อใช้ส้อมคันเล็ก
ค่อยๆ ตัดออก เขาเป่าเล็กน้อยก่อนส่งมันเข้าปาก หนูก็คอยฟังดนตรี
เพลินๆ พยายามปล่อยใจไม่คิดกังวล อย่างไรก็ตามก็ต้องกลับไป
ทำงาน คืนวันอาทิตย์เช่นนี้ควรถือเสียว่าเป็นวันพักผ่อนสินะ

นวาระหลับตาสูดเอากลิ่นน้ำหอมของตนเข้าปอด วันนี้ก็ยัง
เหมือนเคย กลิ่นกุหลาบที่ถูกเผาจนเหม็นไหม้ยังคงเป็นกลิ่นที่ตาม
หลอกหลอนเขาไปทุกที่

“งานในคำคืนนี้ เราต้องขอขอบคุณแขกผู้มีเกียรติทุกท่าน
ที่สละเวลาอันมีค่ามาร่วมงานเลี้ยงต้อนรับการกลับมาของบุตรชาย
คนเดียวของเรา”

ในขณะที่นวระกำลังมองนาฬิกาข้อมือและตั้งใจจะออกไป
ตามหามณชาติพิพย์ที่หายไปนานเกินควร เสียงของหม่อมเจ้าชาย
วงศ์พิสุทธิ์ก็ดังออกมาจากลำโพง เรียกให้ทุกคนเข้าไปรวมตัวกันที่
หน้าเวที เขาจึงต้องลุกออกไปร่วมวงด้วยอย่างเสียมิได้

ทว่าเพียงแค่นวระเดินเข้าไป ใครหลายคนที่ได้กลิ่นเขาโชย
มาก็พากันหลีกทางพร้อมปิดจมูก ด้วยความอายชายหนุ่มจึงเลือก
ไปยืนหลบมุมอยู่ข้างเวที ปล่อยให้คนอื่น ๆ อยู่กลางแสงไฟกันไป

เขาไม่ได้สังเกตเลยว่า มีใครคนหนึ่งซึ่งมองทุกอย่างลงมาจาก
มุมสูงกว่า ลอบบันทึกภาพเหตุการณ์นั้นไว้ในสมองเรียบร้อยแล้ว

หม่อมราชวงศ์เชษฐบุญญ์เดินเข้าไปปรับไมโครโฟนจากผู้เป็นบิดา
ก่อนจะแนะนำตัวอย่างง่าย ๆ เขาเองก็มีศักดิ์ศรีพอจะไม่นำความใน

ออกไปแพร่พรายให้คนนอกรู้ ถึงได้ไม่พูดอะไรหักหน้าหม่อมเจ้าวงศ์พิสุทธิ์ หรือทำอะไรเป็นเด็ก ๆ ด้วยการประกาศข่าวการตายของมารดากลางงานรื่นเริง

“ผม เชิญบุญ เรณูรักษ์” สำเนียงติดจะแปร่งเป็นเหตุให้ไม่มีใครนึกโทษที่เขาพูดน้อย “ขอบคุณทุกคนที่มางาน”

สิ้นเสียงนั้นก็เสียงปรบมือเข้ามาแทนที่ หญิงสาวและชายหนุ่มโอบอ้อมกอดหลายคนต่างพากันหน้าแดงขณะส่งสายตาไม่ก็ซุบซิบกับเพื่อนถึงความหล่อเหลาของเขา นวาระเองก็พินิจมองคนบนเวทีอย่างคนอื่นเช่นกัน แม้สายตาจะเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นมากกว่าหลงใหลก็ตาม

อีกฝ่ายรูปร่างสูงใหญ่แถมผมก็สีอ่อนคล้ายชาวฝรั่ง กรอบหน้าชัด กรามคมสัน และจมูกโด่งสวยเป็นสันเกินกว่าชาวไทยคนไหนที่เขาเคยพบเห็น เดี่ยวนี้อาจเป็นลูกเลี้ยงหรือลูกครึ่งตะวันตก

แต่นั้นก็ไม่ใช่วะการอะไรของเขา เมื่อชายหนุ่มหันหลังคล้ายเตรียมลงจากเวทีนวาระก็ทำเช่นเดียวกัน เขาสับขาวิ่งเหยาะ ๆ ออกไปเมื่อคิดว่าคงไม่มีใครมาสนใจตน เมื่อวิ่งออกไปถึงลานน้ำพุด้านหน้าแล้วก็ถามหาพี่สาวกับบ่าวรับใช้แถวนั้น

“นี่ นายเห็นผู้หญิงตัวสูงประมาณนี้ ใส่ชุดสีส้มอิฐ แล้วก็รวบผมแบบนี้บ้างไหม” ชายหนุ่มทำท่าทางประกอบ

“ไม่เห็นนะขอรับ”

“ไม่เห็นจริง ๆ หรือ”

“ขอรับ มีอะไรเกิดขึ้นหรือขอรับ”

“พาดันไปดูที่จอดรถหน่อย”

“ขอรับ”

บ่าวหนุ่มอย่างแข็งขันก่อนจะเปิดไฟฉายให้สว่างแล้วเดินนำเขาออกจากบ้านไป นวาระขอไฟฉายมาถือเสียเองเพื่อส่องดูรถที่จอดติดกำแพงวังอยู่ที่ละคัน แต่ก็ไม่พบป้ายทะเบียนรถของคนที่ยังคิดเขายังร้อนใจ หันไปถามว่ามีที่อื่นให้จอดอีกไหมก็ได้

“เรื่องนี้...กระผมไม่มีอำนาจตัดสินใจ” บ่าวหนุ่มอีกอัก

“แล้วใครมี” เสียงของนวาระแข็งขึ้นเล็กน้อยด้วยความรู้สึกหุดหงิด ถึงแม้พี่สาวเขาจะเป็นอัลฟ่าแต่ก็เป็นผู้หญิง หากเกิดเหตุอันตรายอันใดแล้วใครจะรับผิดชอบ

“มีอะไรกันหรือ”

นวาระเห็นหญิงวัยกลางคนคนหนึ่งเดินออกมา ดูท่าจะเป็นหัวหน้าแม่บ้าน เขาจึงรีบอธิบายสถานการณ์ของตนให้อีกฝ่ายฟัง

“คุณชายใจเย็น ๆ เข้าไปพักในบ้านก่อนเถิดเจ้าค่ะ” ศิเจ้าว่า “ส่วนนายไปตามคนเฝ้ายามทั้งหมดมาถามให้ได้เรื่อง”

“ขอรับ ฯ” บ่าวผู้นั้นก้มหัวปลก ๆ แล้วจึงรีบวิ่งออกไป

“เชิญคุณชายทางนี้เจ้าค่ะ” หล่อนผายมือให้เขาเข้าไปรอในห้องรับแขกของบ้าน เมื่อนวาระนั่งลงไม่นานก็มีทั้งน้ำชาและขนมอบมาวางตรงหน้า

“ไม่ต้องรุ่มรวยหรอกครับ” เมื่อได้รับการช่วยเหลืออย่างดีแล้ว เขาก็ใจเย็นลงเล็กน้อย จึงกลับไปใช้น้ำเสียงเกรงใจดังเดิม

“ไม่รุ่มรวยเลยเจ้าค่ะ” คนที่เขาคิดว่าเป็นแม่บ้านนั่งลงยังเก้ไอนวมฝั่งตรงข้าม “ดิฉันชื่อศศิ เป็นคนดูแลที่นี่ มีอะไรต้องการเพิ่มเติมบอกได้เลยนะเจ้าค่ะ”

“ครับ”

นวาระลอบเดาสถานะของคนตรงหน้าในใจ หากเป็นแค่บ่าว
รับใช้คงไม่มีทางนั่งเก้าอี้เสมอแขกของนาย แถมการแต่งตัวของ
หล่อน หากสังเกตดี ๆ จะพบว่าไม่ใช่เสื้อผ้าทั่ว ๆ ไป แต่เป็นผ้าไหม
ชั้นดีที่ถูกตัดเข้าชุดกันทั้งเสื้อและกระโปรง

“คุณคงจะเป็นแม่นมของคุณชายเชิญบุญ?” เขาลองหยั่งเชิง

“มิใช่เจ้าคะ” เธอว่า “ดิฉันเพียงเคยดูแลคุณชายตอนยังเล็ก
ก่อนเธอย้ายไปอยู่ต่างประเทศ”

“อย่างนี้เอง...”

ยังพูดไม่ทันขาดคำบ่าวชายคนเดิมก็กลับเข้ามาพร้อมกับชาย
วัยกลางคน เห็นท่าว่าคงจะมีคำตอบให้แก่คำถามของคุณชายนวาระ
แน่แล้ว

“ลุงสจด์บอกว่าคุณผู้หญิงชุดสั้บรัดชนคุณชายขอรับ”

“ว่ากระไรนะ!” ศจีอุทานออกมา

แต่นวาระกลับนิ่งไปจนทุกคนหันมองมาที่เขาเป็นตาเดียว
ครู่หนึ่งชายหนุ่มถึงค่อยเปิดปาก

“ชนใคร”

คงมิใช่คุณชายเจ้าของงานใช้ไหม

“ชนคุณชายเชิญบุญขอรับ”

“แต่เมื่อกี้เขายังอยู่ในงานอยู่เลยมิใช่หรือ” ร่างบางขมวดคิ้ว

“ขอรับ คนไม่เป็นอะไรมาก มีแต่รถที่บุบ”

“แล้วพี่สาวฉันอยู่ที่ไหน ไปโรงพยาบาลหรือ”

“คาดว่ใช่ขอรับ” บ่าววัยกลางคนตอบ “บ่าวเรียกรถยกมาให้
แล้วคุณหญิงก็นั่งไปกับช่างด้วย”

“นายให้พี่สาวฉันไปกับช่างสองต่อสองหรือ” นวาระตาโต คน

พวกนี้คิดอะไรกันอยู่

“แต่คุณหญิงเป็นอัลฟ่า...”

“แล้วมิใช่ผู้หญิงหรือ” เขาแทบอยากตะโกนออกมา รู้สึกไม่พอใจจนแน่นหน้าอกไปหมด “แล้วเธอบาดเจ็บหรือไม่”

“ไม่ขอรับ มีแต่รถยนต์ที่เสียหาย”

เพราะคำพูดบอกกล่าวค่อนข้างวาววมนไปมา นวาระจึงต้องใช้เวลาสอบถามอยู่นานกว่าจะเข้าใจสถานการณ์ทั้งหมด

เรื่องของเรื่องก็คือ ในจังหวะที่มณฑาทิพย์กำลังจะถอยรถจอดเทียบกำแพง เชิญญาก็ขับรถสวนมาจากอีกเลนของถนน ทว่าจู่ๆ คนที่ควรจะถอยหลังกลับพุ่งมาด้านหน้าจนชนเข้ากับรถของวังเรณูรักษ์ โชคดีที่คนขับได้สติถอยหลังหลบ รถจึงไม่ได้เสียหายมาก แต่มณฑาทิพย์ก็ถอยหลังอีกครั้งด้วยความตกใจจนพุ่งชนกำแพง เป็นเหตุให้ท้ายรถยุโรปคันงามบุบไปครึ่งหนึ่ง

มาถึงตอนนั้นนวาระก็ไม่มีอะไรจะพูดแล้ว เขาเองก็พอรู้อยู่บ้างว่าพี่สาวขับรถเป็นอย่างไร กว่าที่บ้านจะยอมให้เธอมีรถขับก็ปาเข้าไปจนอายุสามสิบ ใครจะไปคิดว่าขับรถเองมาได้สองปีแล้วยังจะเกิดอุบัติเหตุเช่นนี้ได้อีก

“อย่างนั้นฉันขอเฝ้าโทรศัพท์ติดต่อกับคนที่บ้านหน่อย”

คราวนี้ไม่มีใครขัดขวางเขาอีกแล้ว นวาระจดจำหมายเลขโทรศัพท์ประจำวงได้ขึ้นใจ แต่ช่วงเวลาไม่กี่อึดใจที่ต้องรอให้ปลายสายรับก็กดดันหัวใจเขาไม่น้อย

[สวัสดิ์คะ วงสตัยกุล...]

“นี่วาเอง ป้าสายหยุด” เขาไม่รอให้อีกฝ่ายได้พูดจนจบก็รีบกรอกเสียงลงไป “พี่ทิพย์เป็นอย่างไรบ้าง ได้ติดต่อกับที่บ้านหรือไม่”

[เจ้าคะ คุณท่านทั้งสองออกไปหาคุณทิพย์ได้สักพักแล้ว แต่เท่าที่ทราบคุณทิพย์ไม่เป็นอะไร มีแต่รถที่กระโปรังท้ายบุบ]

“อย่างนั้นก็ดีแล้ว”

[ถ้าคุณท่านกลับมาแล้วป่าจะให้ส่งรถไปรับนะเจ้าคะ]

“ครับ วารอได้ จัดการเรื่องพีทิพย์ให้เสร็จก่อนเถิด”

[เจ้าคะ]

นวาระวางสายแล้วหันกลับมาพบกับดวงตาสามคู่ที่มองมาอย่างรอคอย เขาจึงอธิบายสถานการณ์ให้ฟังคร่าว ๆ และทั้งทำว่าหากมีโทรศัพท์กลับมาให้ไปตามได้ที่สวน

“เจ้าคะ” ศจีรับคำอย่างกระตือรือร้น “ถ้าไม่รังเกียจจะให้คนรถของเรณูรักษับไปส่งก็ได้นะเจ้าคะ”

“ไม่รบกวนดีกว่าครับ อย่างไรก็ตามเป็นพี่สาวผมที่ขับรถชนคุณชาย”

ไม่รอให้มีใครได้เอ่ยอะไรอีกชายหนุ่มก็เดินออกมาจากวงสนทนา

งานเต้นรำในสวนยังคงดำเนินต่อไปแม้เขา แถมยิ่งดีก็ยิ่งคึกคัก มีหลายโต๊ะเริ่มพูดคุยเสียงดัง บางคนก็น้ำแดงเพราะฤทธิ์เครื่องดื่มเมากันไปแล้ว

นวาระเห็นคนคุ่นหน้าอยู่หลายคน แต่แม้จะแลกสายตากันแล้วกลับไม่มีใครเดินเข้ามาทักทายเขา ทว่าชายหนุ่มก็รู้เหตุผลดี เขาไม่ได้ทำงานในตำแหน่งใหญ่โตจนใครสามารถมาพึ่งพิง ไม่ได้เป็นทายาทอันดับหนึ่งของสายสกุล ทั้งยังไม่รู้ว่าชาตินี้จะได้มีทายาทหรือเปล่า ในเมื่อมีแต่การเข้าหากันด้วยผลประโยชน์แล้วคนที่ไร้ประโยชน์อย่างเขาจะมีใครอยากเข้าหากัน

ชายหนุ่มมองไปรอบ ๆ ก็เห็นว่าศาลาสีขาวด้านหลังเวทีปลอดคนจึงยกอาหารของตนย้ายไปนั่งที่นั่น ด้านหลังนี้ค่อนข้างมืดเพราะไม่ได้ประดับไฟ แต่ก็ไม่มีอีกทีใครก็ใครม พอให้ได้พักหายใจหายคอ

แต่ความสงบก็อยู่กับเขาไม่นานนักเมื่อใครคนหนึ่งเดินเข้ามาในกรอบสายตา นวาระเงยหน้ามองอัลฟาร่างสูงกำยำอย่างระว่างระไว แม้ใบหน้าไม่ฉายแววตื่นกลัวแต่ร่างกายก็เริ่มเครียดเกร็งขึ้นมาเล็กน้อย

ทว่าฝ่ายตรงข้ามก็พอจะมีมารยาทอยู่บ้างจึงหยุดยืนอยู่แค่ด้านนอกศาลา ชูดสูทสีเทาดูเข้มข้นในความมืด แต่ใบหน้าที่โดดเด่นนั้นต่อให้เห็นครั้งเดียวก็ไม่มีทางลืม นวาระจึงส่งยิ้มบางไปให้อีกฝ่ายเป็นการทักทาย

“Warum meiden dich alle? (ทำไมทุกคนถึงดูเลียดคุณล่ะ)”

คนฟังชะงักไปเล็กน้อยเมื่อถูกพูดภาษาเยอรมันใส่ นวาระคิดว่าอีกฝ่ายคงจะเหมือนแขกคนอื่นที่เริ่มมาจึงไม่ได้สงสัยในจุดประสงค์ เพียงตอบกลับไปเท่าที่พูดได้

“Weil ich stinke (เพราะผมตัวเหม็น)”

“Zum glück bin ich krank. Riecht nichts (โชคดีที่ผมไม่สบาย ไม่ได้กลิ่นอะไรเลย)”

“Du krank? (คุณไม่สบายหรือครับ)”

สีหน้าและน้ำเสียงที่ดูเป็นห่วงจากใจจริงทำให้เชญบุญรู้สึกอบอุ่นในใจ แต่เขาก็กังไม่กล้าพูดอะไรออกไปมากเท่าไรนักจึงเปลี่ยนเรื่อง

“คุณพูดภาษาเยอรมันเก่งมากเลย”

“แล้วคุณไม่ได้พูดภาษาเยอรมันกับผมเพราะรู้ว่าผมพูดได้อยู่

แล้วหรือครับ” นวระถามกลับพลางขยับตัวให้อีกฝ่ายนั่งลงด้วยกัน

“ผมแค่รู้สึกว่าคุณถามนั้นมันค่อนข้างหยาบคาย เลยคิดว่าถ้าคุณฟังไม่ออกก็จะผ่านเลยไปนะ”

“คุณคงจะเห็นว่าผมไม่มีเพื่อนนั่งด้วยเลยสงสัยสินะครับ”
โอเมก้าหนุ่มผุดยิ้มมุมปาก “ว่าแต่ไม่สบายเป็นอะไรหรือครับ แพ้อากาศหรือ”

“เปล่าครับ เป็นมานานแล้ว”

“อย่างนั้นก็รักษาสุขภาพด้วยนะครับ” เขาเลือกที่จะไม่ซักข้อต่อเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องส่วนตัว

พอถึงตรงนี้แล้วก็ไม่มีอะไรจะพูดกันอีก นวระไม่อยากเสียมารยาทด้วยการขอตัวออกไปทันทีที่อีกฝ่ายมาถึง ที่มากกว่านั้นคือเขาก็ไม่อยากเสียพื้นที่ส่วนตัวอันแสนสงบนี้ไปเสียด้วย

ยิ่งให้หรือฟังเรื่องอุบัติเหตุรถชนขึ้นมาพูดยังไม่น่าทำเข้าไปใหญ่

“คุณวางแผนอยู่ไทยตลอดไปเลยหรือเปล่าครับ”

“ไม่รู้สิ คุณอยากให้อยู่ไหมเล่า”

“เกี่ยวอะไรกับผมเล่าครับ” โอเมก้าหนุ่มป้อนปากหัวเราะอย่างไวเชิง ซักไม่แน่ใจการเข้าหาของอัลฟ่าต่างแดน

เชิญบุญเองก็สัมผัสได้ถึงกำแพงบางอย่างที่ขวางกั้นจึงไม่รุกล้ำต่อให้รู้สึกอึดอัด เขาเพียงหัวเราะกลบเกลื่อนแล้วบอกว่าที่นี้หาคนสนทนาภาษาเยอรมันด้วยยากเท่านั้น

“จริงด้วยสินะครับ คนส่วนใหญ่ไม่ไปเรียนที่อังกฤษก็ไปเรียนที่ฝรั่งเศสกัน คุณคงเหงาปากน่าดู”

“คุณมีคำแปลก ๆ เยอะเลยนะครับ” เชิญบุญทำคางกับโต๊ะ

มองอีกฝ่ายด้วยดวงตาเป็นประกาย

“อะไรที่ว่าแปลกหรือครับ”

“เหงาปาก”

“อ้อ” คนไทยแท้หัวเราะพริต “ขอโทษครับ ผมไม่เคยสังเกต
มาก่อนเลยว่ามันแปลก”

“แปลกในแง่ดีนะครับ”

“แต่คุณก็พูดไทยเก่งเหมือนกันนะครับ”

“ผมอยู่ที่นี้จนถึงเจ็ดขวบครับ แล้วที่เบอร์ลินก็พอมีนักเรียน
ไทยให้ติดต่อยู่บ้าง”

“อย่างนี้เอง”

บทสนทนาดำเนินมาถึงทางตันอีกครั้ง คราวนี้เชิญบุญทำแค
นั่งมองคนตัวเล็กค่อย ๆ จัดการขนมจีบในจานตัวเองอย่างเรียบร้อย
เขารู้สึกราวกับถูกการเคลื่อนไหวอย่างเป็นระเบียบแบบแผนดึงดูด
จนละสายตาไม่ได้ เอาแต่จ้องมองริมฝีปากสีสดเคี้ยวหับ ๆ กับแก้ม
ขาวที่พองเล็กน้อยหลังอาหารเข้าปาก

“คุณเมาหรือเปล่าครับ” นวระตัดสินใจถาม

“เปล่าครับ ทำไมหรือ”

“เหมือนคุณเอาแต่จ้องผม...” เขาก็กระดากอายที่จะพูดเหมือน
ตัวเองกลายเป็นจุดรวมสายตาของอัลฟา แต่นวระก็ไม่มีคำตอบ
อื่นให้แก่พฤติกรรมนี้จริง ๆ

“ชุดคุณแปลกตาดี” เชิญบุญยกเรื่องอื่นขึ้นมาอ้าง

“อ้อ” คนฟังหน้าม่านเล็กน้อยจึงเสมองไปทางอื่น แต่ประโยค
ต่อมาก็ทำให้เขาต้องหันขวับกลับมามองอย่างรวดเร็วจนคอแทบ
เคล็ด

“จะให้ผมบอกว่าคุณหน้าคุณเพราะสวยก็ไม่ได้ใช่ใหมเล่า”

นวระมองอีกฝ่ายอย่างเหลือเชื่อ บริเวณแก้มรู้สึกร้อนขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้ แต่สมองก็ยังสั่งให้เขารักษาการिया ไม่กระโตกกระตากประกาศออกไปว่าเขินอาย

ก็หวังว่าความมืดของราตรีจะช่วยซ่อนพวงแก้มขึ้นสีเอาไว้ได้

“ต้องตกใจขนาดนั้นเลยหรือครับ อย่างบอกนะว่าผมเป็นคนแรกที่พูดแบบนี้” น้ำเสียงเชิญบุญติดจะขำขันยามพูดต่อ

“ครับ” เขาพยักหน้า “เป็นคนแรก”

“ได้อย่างไรกัน คนพวกนั้นตาบอดเสียแล้วกระมัง”

อัลฟาหนุ่มไม่ได้คิดว่าตนพูดเกินความจริง แม้กระทั่งในความมืดที่ไม่อาจมองเห็นได้ชัดเขาก็รับรู้ได้ว่าใบหน้ารูปไข่ นั้นรับกับหน้าผากมนเกลี้ยงเกลาเพียงใด จมูกโด่งน้อยๆ รับกับปากกระชับบาง สีชมพูสวย ดวงตากลมมีแววอันเล่นแสงและขนตาอนยาวตามธรรมชาติ ตรงไหนกันที่ผู้อื่นไม่ได้

“เพราะพวกเขาไม่ได้เป็นหัตถ์นะครับ” นวระหัวเราะ แต่เป็นเสียงหัวเราะที่ทำให้คนฟังขมวดคิ้ว

“หมายความว่าอย่างไรครับ”

“คุณสูบบุหรี่ไหมครับ”

“ไม่ครับ หรือต่อให้สูบก็น่าจะเลิกทันทีถ้าคุณรังเกียจ”

“เลิกเล่นเถิดครับ พอคุณหายหัตถ์ก็คงไม่อยากจะพบผมแล้ว”

“ที่คุณบอกว่าตัวเหม็น คือกลิ่นบุหรี่หรือครับ”

เพราะเชิญบุญถามด้วยน้ำเสียงจริงจังไร้แววตลก นวระจึง

ต้องมองเขาเสียใหม่ โอเมก้าหนุ่มจ้องมองใบหน้าคนข้างๆ อย่าง
เต็มตา พยายามอ่านความรู้สึกที่แฝงอยู่แต่ก็ไม่เห็นอะไรไม่ตีงาม

เขาคงจะระแวงมากไปเอง

“กลิ่นประจำตัวของผมเป็นอย่างไร คุณลองไปถามใครในงาน
ก็จะรู้เองครับ” นวาระตัดบทด้วยการลุกขึ้น “วันนี้ขอบคุณมากที่มานั่งเป็นเพื่อนนะครับ แต่ผมคงต้องขอตัวก่อน”

ทว่าคุณชายเจริญบุญไม่ปล่อยเขาไป แม้จะไม่ได้แตะต้องตัว
แต่ก็ไม่ขยับขาหลักทางให้กัน จนนวาระต้องเลิกคิ้วสูงแสดงความ
ไม่พอใจ

“เรื่องของคุณ ทำไมต้องให้ผมไปฟังจากคนอื่นด้วยเล่า”

“...”

“กลิ่นคุณเป็นอย่างไรครับ เหม็นกว่าดอกไม้ในงานศพอย่างผม
อีกหรือ”

“งานศพอะไรกัน กลิ่นคุณออกจะหอม”

“กลิ่นดอกไม้จันทร์ ชอบคุณที่ปลอบใจนะครับ”

“ผมไม่ได้ปลอบใจ อยากรู้ก็หอมกว่ากลิ่นกุหลาบไหม้ของผม
ชัดๆ”

“อ้อ คุณเป็นกลิ่นกุหลาบไหม้นี่เอง”

นวระอำปากค้าง เขารู้สึกราวกับกำลัง ‘พ่ายแพ้’ ทั้งที่ที่นี้ไม่มี
การแข่งขันใดด้วยซ้ำ

และยังไม่คิดว่าแค่เรื่องกลิ่นประจำกายของตนจะทำให้ใคร
บางคนต้องเปลืองสมองตะล่อมถามคำถามเช่นนี้

หม่อมราชวงศ์หนุ่มรู้สึกคล้ายอยากหัวเราะแต่ก็ทำไม่ได้

“อย่างไรก็ตาม ตอนนี้คุณได้รู้แล้ว พอหายหวัดแล้วก็คงไม่

อยากอยู่ใกล้ผมแล้วละครับ”

“อย่างนั้นผมคงอยู่ใกล้ๆ คุณไปได้ทั้งชีวิตเลย”

“เรื่องนั้นคงจะยากหน่อย”

“ทำไมเล่าครับ คุณจะมีข้ออ้างอะไรอีก”

“เพราะคุณขับรถชนพี่สาวผมกระมัง”

“ผมไม่ได้ชน พี่สาวคุณต่างหากที่พุ่งเข้ามา”

“อย่างนี้เอง”

ครานี้หม่อมราชวงศ์เชิญบุญเป็นฝ่ายสัมผัสความรู้สึกยามพลาดตกหลุมพรางบ้าง แต่พอมองหน้ากันแล้วทั้งสองก็คล้ายอ่านความคิดในหัวของกันและกันออกจึงหลุดหัวเราะออกมา เป็นเสียงหัวเราะนุ่มทึมน่าฟังและไต่กังวานสองเสียงที่เข้ากันได้เป็นอย่างดี

“ให้ผมไถ่โทษด้วยการไปส่งคุณนะครับ”

“ไหนบอกว่าพี่สาวผมเป็นคนผิด?”

“ผมเองก็ผิดด้วยครึ่งหนึ่ง” เชิญบุญกลับคำ ยืนดิ้นรนผิดขึ้นมาทันตา “ให้ผมไปส่งคุณ จะได้รู้จักที่อยู่ของคุณ วันหน้าจะได้ไปขอโทษพี่สาวคุณอย่างเป็นทางการ”

“หากคุณจะใช้ข้ออ้างนี้จีบพี่สาวผมละก็ ต้องขอแสดงความเสียใจด้วยนะครับ เพราะเธอเป็นอัลฟ่าเหมือนกัน”

“ผมพูดมาขนาดนี้แล้วคุณยังคิดว่าผมอยากจีบคนอื่นอีกหรือนี่ หรือภาษาไทยของผมยังไม่ดีพอกันนะ”

“...”

“Hast du jetzt einen liebhaber? (ตอนนี้คุณมีใครอยู่หรือเปล่า)”

นวระยังคงนิ่ง ในหัวคล้ายได้ยินเสียงความคิดความรู้สึกดี

กัน

“Kann ich dich nach hause fahren? (ให้ผมไปส่งคุณที่บ้าน
ได้ไหม)”

ตัวอย่าง